

УВѢДѢХЪ, вѣдѣхъ єсмъ и пр. прич. вѣдѣй, вѣдѣвшій.*)

2) Імъ, наст. імъ, іси, істъ, мн. імы, істе или ідите, ідатъ. буд. сиѣмъ сиѣси, сиѣстъ; мн. сиѣмы, сиѣсте, сиѣдатъ повел. іждѣ да істъ, мн. ідимъ, ідите, да ідатъ. буд. сиѣждѣ да сиѣстъ, мн. сиѣдемъ, сиѣдите, да сиѣдатъ. неопределително иакл. істи, сиѣсти, причас. ідѣй, ідѣвшій, сиѣдай сиѣдѣвшій. Другите времена правилно ся скланятъ: ідохъ, сиѣдохъ, іль єсмъ, сиѣль єсмъ.

3. Імамъ. наст. імамъ, імashi, іматъ; мн. імами, імате, імутъ, буд. возімамъ, возімаши возімать; повел. імѣй да імѣеть; мн. імѣемъ, імѣйте да імѣютъ. прош. імѣхъ, возімѣхъ; прич. імай, імѣ імѣвшій.

4. Существителный-а глаголь єсмъ, комуто спряженіе-то ся изложи вече по-напредъ. По єсмъ ся спряга и отрицательный-а нѣсмъ.

*) Учащателно-то вѣдаю въ наст. сѧ склана по перво-то спряженіе както вѣдаю, вѣдаешъ, прош. вѣдахъ, увѣдахъ и проч., вѣд. заимстввал отъ вѣмъ, увѣмъ, повел. увѣждѣ. Така исто и сложны-те: ісповѣдю, проповѣдю, заповѣдю и проч.